

snit af Lovens § 12 — har man under 2den Afdeling foreslaaet at ubelade Sætningen: „de, som have faaet en saadan Svagthed i et eller begge Ben, at de ikke kunne bevæge sig uden ved Hjælp af Krykker“. Der er ved denne Ubeladelse slet ikke Spørgsmaal om, hvorvidt Nogen skal kunne eller ikke kunne henføres til 2den Afdeling, men kun om, hvorvidt det angivne Særkjende bør være tilstrækkeligt til, at den Vedkommende altid og ubetinget skal henføres dertil. At Loven ved Siden af den almindelige og paa en Burdering af Bestadigelses Betskaffenhed i hvert enkelt Tilfælde beroende Begrændsning af de paaagjældende Afdelinger tillige anfører bestemte Bestadigelser, hvis Tilstebevarelse i og for sig skal være afgjørende og træde i Stedet for et Skjøn om, hvorvidt Lovens almindelige Betegnelse passer paa det faktiske Forhold, er utvivlsomt i og for sig hensigtsmæssigt, forsaavidt de paa denne Maade særlig fremhævede Bestadigelser ere saadanne, at deres Betskaffenhed baade kan betegnes i Loven med fuld Starphed og i det enkelte Tilfælde paavises med Sikkerhed. Dette gælder om de andre i Loven særlig nævnte Bestadigelser, men derimod paa ingen Maade om den, som her er foreslaaet ubeladt. Det kan i mange Tilfælde være noget Individuelt og altsaa Tilfældigt, om Invaliden ved en given Bestadigelse af Benene maa bruge Krykker eller Bekvemmere kan hjælpe sig med Stofke, saa at det ene eller det Andet ikke altid kan være afgjørende med Hensyn til Bedømmelsen af Bestadigelses Betskaffenhed og Betydning. Desuden kan den Bøgt, som Loven har lagt paa, at Vedkommende maa bruge Krykker, let friste til en Forskillelse, som vel vilde kunne gjennemskues af det kyndige Dø, men derimod vanskeligere bestemt bevises, og dog maatte der behøves et saadant Bevis, for at Forskillelsen, saaledes som Loven nu engang lyder, skulde blive uden Frugt.

Til § 13.

Svad angaar den under a fastsatte Del af Invalidforsørgelsen, har man uanset Bestemmelsen i § 3, at kun en Tjenestetid af fulde 3 Aar i en af de 5 første Pensionssklasser berettiger den Paaagjældende til at henføres til denne, her foreslaaet altid at henføre Invaliden til den Pensionssklasse, hvortil han henhører i Følge den Tjenestegrad, han havde, da han blev Invalid. Grunden til den anførte Bestemmelse i § 3, at forhindre, at Pensionen forhøjes derved, at den Paaagjældende forfremmes til en højere Grad paa en Tid, da hans nærførestaaende Afstedigelse kan forudses, gælder ikke her, hvor en ved Tjenesten tilfældig paaført Bestadigelse er Afstedigelsesgrunden, og den samme Grund, som har bevirket, at Pensionen for den Embedsmand, der ved Tjenestens Udførelse kommer saaledes tilfælde, at han maa afstediges, i Følge Lovens af 24de Februar 1858 be- regnes efter hans sidste Indtægt, den samme Grund

maa ogsaa for de lavere stillede Personers Vedkommende, hvor den af Tjenestegraden afhængige Pensionssklasse ved Pensionsberegningen træder i Embedsindtægtsens Sted, medføre, at den efter Pensionsreglerne fastsatte Del af Invalidforsørgelsen retter sig efter Vedkommendes Tjenestegrad paa den Tid, Bestadigelsen paaførtes ham.

Ligesom man i § 36 har tiltraadt den i Udvalgsbetænkningen af 26de Marts 1874 foreslaaede Forhøjelse af de nuværende Forsørgelser af 20 pCt., saaledes har man ogsaa optaget de sammentids i Forslag bragte Forhøjelser af de i § 13 b opførte Beløb med omtrent 20 pCt. Da saaledes, som foran nærmere forklaret, Minimumsbeløbene ere satte lavere og Maximumsbeløbene i tilsvarende Grad højere end efter de nuggældende Regler, for at tilvejebringe et større Spillerum for en billig Jæsttættelse af Forsørgelsen i hver enkelt Tilfælde, vil Overensstemmelsen imellem de til § 13 opførte Beløb og den i § 36 omhandlede Forhøjelse af de nuværende Forsørgelser vise sig deri, at Gjennemsnitsbeløbene for hver Afdeling paa det Nærmeste blive de samme i begge Tilfælde. Dette Sidste gælder dog kun med Hensyn til Krigsinvalidernes Forsørgelse, idet man, som ovenfor forklaret, ved den i § 13 foreslaaede Bestemmelse angaaende Fredsinvalidernes Forsørgelse netop har tilstigt fremtidig at stille dem noget gunstigere i Forhold til Krigsinvaliderne end efter de nuggældende Regler.

Til lettere Overfigt skal man her sammenstille de forskjellige Sættelser efter de nuggældende Love med Tillæg af 20 pCt. og efter nærværende Lovforslag saavel for Krigs- som for Fredsinvalider, idet der for hver Afdeling foruden Maximum og Minimum tillige tilføjes Gjennemsnitsbeløbet, alle Beløbene omsatte i Kroner:

Lov af 9. April 1851 og — 24de Februar 1858 med Tillæg af 20 pCt.	Lovforslaget.
Krigsinvalider	
1. Afd. 518. ^a , 571. ^b , 624	Kr. 440, 570, 700 Kr.
2. — 288, 324, 360	— 200, 320, 340 —
3. — indtil 252	— indtil 270 —
Fredsinvalider	
1. Afd. 360, 386. ^a , 412. ^b	Kr. 352, 456, 560 Kr.
2. — 180, 216, 252	— 160, 256, 352 —
3. — indtil 144	— indtil 216 —

Til § 14.

Medens den fra den nuggældende Lovs § 13 her optagne Bestemmelse i sin Almindelighed maa erkjendes for at være i fuld Overensstemmelse med Lovens hele Anordning, bør der paa den anden Side formentlig tages Hensyn til, at den i Forhold til Tjenestetid og Tjenestegrad fastsatte Del af Forsørgelsen (nærværende Lovforslags § 13 a.)